

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

II. Praecipuae, magisque receptae proponuntur nostrorum Interpretum
super hoc loco sententiae, & confutantur. Prima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

dem, at nondum venisse eum contendunt; XIV. quos inter precipui sunt, qui Echnalotarcham Juda prognatum Judeis bodieque præesse affirmant: XV. tum R. Bechai, qui Messias duos à Jacobo prædictos affirmat, quorum alter fuerit Moses, alter nondum advenit: XVI. & qui vocibus שבט, Sceptrum, & מלך, Dux, tyrannicum & crudele imperium in se passim exerceri solitum prædici putant; & qui, שבט, hic Tribum sonare opinantur: XVII. quique Jacobum non id sibi velle censent, fore ut Israëlitis Reges de tribu Juda semper præsent, sed ut non alii quam hac tribu orti præsent: XVIII. & qui prophetiam hanc ^{verum} esse statuunt: XIX. quique ita exponunt, Judeis defensores nunquam defuturos: XX. & qui ita, Tribum Juda ex hominum commercio nunquam iri segregatum ut decem tribus. XXI. Refelluntur deinde Judæi, qui hoc oraculum ad Messiam ullo modo pertinere negant; ac ii primum qui referunt ad urbem Silob, & ad Davidem: XXII. tum ii qui ad Saulem; XXIII. & qui ad Feroboamum; XXIV. & qui ad Nabuchodonosorem. XXV. Cur hanc Jacobi prædictionem, aliasque complures ad Messiam pertinentes, Christus, Apostoli, & Evangeliste in testimonium non protulerint.

I. **E**X omnibus, quæ in Scriptura sacra venturi Christi præsentia extant, oculis, ut splendidum in primis ac illustre, ita controversiis etiam & disputationibus vexatissimum illud est, quod Judæ filio moriens Jacob edidit, cum ceteris quoque filiis futuros rerum exitus panderet: *Juda, inquit, te laudabunt fratres tui: manus tua in cervicibus inimicorum tuorum; adorabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda; ad prædam, fili mi, ascendisti: requiescens accubisti ut leo, & quasi leona; quis suscitabit eum? Non auferetur sceptrum de Juda, & dux de femore ejus; donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium. Ligans ad vineam pullum suum, & ad vitem, ô fili mi, asinam suam. Lavabit in vino stolam suam, & in sanguine urve pallium suum. Pulchriores oculi ejus vino, & dentes ejus lacte candidiores.* Venturi Messie prædictionem his inesse constans est & perpetua Christianorum omnium opinio. Idem quoque prætorum Judæorum arbitrium fuit. Verum inter utrosque id discriminis interest, quod nondum exitum habuisse vaticinationem hi existimant; illi in Christo Jesu fuisse completam certissime credunt. At recentiores Judæi nova doctrinæ suæ jam labascentis ac conviciæ colligentes præsidia, & Christianorum argumenta declinare conantes, alio clarissimi oraculi deflexerunt sententiam, ullamque Messie prædictionem in his contineri præfractæ negarunt. Nos hic illorum, vetustiorumque Judæorum, & si quorum par insanitas est, vanitatem oppugnabimus.

II. Quod ut ordine fiat, præcipuæ primum & magis probabiles exponendæ sunt nostrorum Interpretum sententiæ; quibus diligenter excussis nostram deinde subjiciemus; ac Judæos demum veritati officias præterdere studentes refellemus. Cum multæ sint à Christianis excogitatae vaticinii hujus interpretationes, tum quinque occurrunt, vel plurius roboratæ consensu, vel similiores veri. Prima statuit semper à tribu Juda extitisse principes, donec Christus Jesus advenerit: non ergo postremum Sedeciam à Juda tribu sceptrum gessisse, sed transiisse illud ad ipsius posterum, atque in eadem hac tribu ad Christum usque per Assamonæos perseverasse, quorum suprema inter Judæos potestas erat: his autem ab Herode sublati, à quo & regnum Judaicum usurpatum est, tum una defecisse sceptrum de Juda: Assamonæos porro quamvis paterno genere Levitæ essent, per matres tamen Juda esse prognatos: conjugatas quippe per matrimonia fuisse tribus Levi & Juda, atque id ex sexto capite Exodi probari, in quo Aaron Aminadabi filiam duxisse uxorem legitur, & ex vicissimo secundo libri Paralipomenon posterioris, in quo Joiada Pontifex filiam Jorami régis in matrimonio narratur habuisse.

Hujus doctrinæ antesignanus Origenes plerisque à Patribus sequaces habuit. Verum valide obtrita ea est à viris eruditis, quorum in propatulo scriptiones sunt, neque nunc à nobis eas compilari decet. Paucis tantum dicam eam aperte à Jeremia jugulari, cujus de Jechonia infigne illud extat oraculum: *Hæc dicit Dominus, Scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur; nec enim erit de semine ejus vir, qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Juda.* Adde & juxta Thalmudicum scitum nullo numero maternam stirpem censer. Arbitrantur

Defenditur & explicatur testimonium Gen. 49. 10. Gen. 49. 8, & seq.

Præcipua magisque recepta præsentia nostrorum Interpretum super hoc loco sententiæ, & consulantur. Prima.

Origen. Hom. 17. in Gen. 1er. 22. 30.

præterea R. Moses ben Nachman, & R. Bechai, idcirco perisse infelicitè Saulam & Assamonaos, quod nequam orti genere regio alieni juris sceptrum usurpassent, quodque Lege ac priscis Judæorum decretis in Thalmude collectis cautum sit, ne Sacerdotes regnum capessant: quæ etsi fere falsa sunt, ut dicemus paulo post, ostendunt tamen quam tralatitium fuerit, nullum ex hac cum tribu Juda affinitate jus ad sceptrum Judaicum Assamonaeis accessisse. Quæ cum intellexissent Genebrardus & Baronius, Assamonaorum stemma paternum ad Judam retulerunt, freti hoc testimonio libri prioris Machabæorum: *Et viri Juda magnificati sunt valde in conspectu omnis Israël.* quo Machabæos, Machabæorumque patrem Judam significari volunt. Aliter haud dubie sensissent, si ad Græcum exemplar attendissent, quod verba hæc præfert: *καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Ιουδαίου, & οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν.* Idem habet Interpres Syrus. Neque hanc patitur interpretationem Pauli Epistola ad Ebræos, quæ de tribu Juda *nullum altari præsto fuisse* docet; nec liber Numerorum, in quo legitur Eleazarum sacerdotem, Dei iussu, impiorum Core, Dathanis, & Abironis thuribula ænea produxisse in laminas, & affixisse altari, *ut haberent postea filii Israël, quibus commoverentur ne quis accedat alienigena, & qui non est de semine Aaron, ad offerendum incensum Domino, ne patiatur sicut passus est Core.* Rem vero apertissime conficit secundum caput Machabaici prioris, in quo Mathathias Machabæorum parens Joaribo prognatus fuisse legitur, cujus fors prima exiti in descriptione stationum & ἐπιμαρτυρίων, quas ordine debebant obire Aaronitides familiar, ut habetur Machabaico quarto capite prioris Paralipomeni. Eodem Machabaici prioris loco se Phinea oriundum prædicat Mathathias, eo qui Eleazari filius, Aaronis nepos fuit. Itaque hæc agnovit demum Baronius, prioremque sententiam homo candidi & ingenui moris ejuravit. Fac tamen Judæ tribules fuisse Assamonaos, an vero hoc ipsum de Sacerdotibus aliis poterit approbari, penes quos jamdiu ante hæc tempora suprema potestas fuit? Verum demus id quoque, & à Sedecia ad Christi usque tempora propagatam fuisse in tribu Juda regiam dignitatem constet: at certe à Juda ipso ad Davidem, nequam id juris supra reliquas obtinuisse certum est. Ruit ergo pessum prior hæc sententia.

Secunda.

III. Altera è Judæ tribu extitisse principes ad Christi usque tempora definit, quod supremum Ebræorum Consessus, à Mose Dei iussu institutus, ut habetur undecimo Numerorum capite, Septuaginta viris conflatus, in Evangelio dictis *συνεδριάρχαις*, & ἀρχαῖς, & *συνεδριάρχαις τῶν Ἰουδαίων*, quem סנהדרין גדולה, *Synedrium magnum*, sive בית דין הגדול שבירושלים, *Domum judicii magni Hierosolymitani* appellabant; cui commissam fuisse Cabalam, & legis interpretandæ munus ferunt Judæi; penes quem summa erat auctoritas; quod hic, inquam, Consessus totus Senatoribus tribu Juda prognatis constaret. *Augustinus* autem illud Hierosolymis Jebanam captivum fuisse abductum, quadraginta annis ante secundi Templi excidium narratur in Thalmude, nempe circa tempora mortis Christi, ac penitus demum fuisse sublatum. Designatos autem hos arbitrantur à Jacobo dictione מַחֲקֵק. Cum ergo ad Messiam usque tempora non defuerint מַחֲקֵקִים de tribu Juda, sic oraculum completum fuisse volunt; atque eo pacto sceptrum in Juda non defecisse, quoad venit ille qui mittendus erat. Ex Beresith Rabba fere hausta hæc sunt; quæ שבט שבת, *virgam judicis* interpretatur, & מַחֲקֵק, *Scribam*; & utroque designari statuit Synedrium magnum, quod ex Judæ stirpe ad venturum usque Messiam semper propagandum sit.

Nutat ea sententia, quod neque probari possit, neque verisimile sit, ex una tribu Juda selectos fuisse *τῶν αὐτῶν*, cum tulisse videatur populi Judaici consuetudo, & præceperit Deus, ut ex senibus Israël deligerentur hi principes viri. Quod si ex una tribu Juda summi fuissent, minime id profecto à Mose fuisset prætermisum. Quod cum animadvertissent eruditi homines, non totum Senatam ex Juda produxisse dixerunt, sed Principem tantum Senatûs. Princeps ille successerat in locum Moïsis, qui pro jure suo Senatûi à se instituto præfuerat, & præter Septuaginta illorum numerum censebatur. Dicebatur autem à Judæis, ראש הישיבה, *Caput scholæ*; dicebatur & נשיא, *Princeps*, & נשיא בכל מקום, *Princeps in omni loco*: cui secundarius alter addebatur; vulgo dictus אב בית דין, *Pater domus judicii*. Hunc ergo נשיא Ebrææ gentis velut sceptrum tenuisse volunt, eamque ex Legis statutis rexisse, ac judicia exercuisse: (cum alter ex alia familia, puta Assamonaorum, etiam Regis titulum gerens & insignia, munia obiret militaria;) & in tribu Juda, qua oriundus erat, Jacobi vaticinationem complevisse: cujus מנעמיטוֹ signum publice ut extaret, sceptrum suspensum fuisse in medio conclavi supremi illius Hierosolymitani Synedrii. Verum cum hæc Thalmudicorum solum librorum fide nitantur, neque ullam in sacro Codice probationem habeant, celebratissimi oraculi ambagibus explicandis parum videntur idonea; cum præsertim jam inde à Captivitate, & post solutam Captivitatem Ba-